

«μη σκύλλε τον διδάσκαλον»

Συχνό το φαινόμενο. Οι άνθρωποι απογοητεύονται εύκολα. Μόλις νομίσουν, ότι στη ζωή τους προκύπτει αδιέξοδο, εγκαταλείπουν κάθε προσπάθεια. Σταματούν τον αγώνα. Καταλήγουν, πως δεν χρειάζεται άλλο η προσπάθεια. Αφού караδοκεί και πάλι η αποτυχία!

Μιλούμε για κατρακύλισμα πλέον. Και αν αφεθούν στην κατάσταση τούτη, ο πνευματικός θάνατος δεν αργεί.

Υπάρχει και άλλος κίνδυνος βέβαια στην πνευματική ζωή. Μπορεί να έχει προκύψει μια επιτυχία. Φέρνει μαζί της μια έπαρση. Αυτή μετατρέπεται σε αυτοϊκανοποίηση. Σε εγωισμό. Μια κατάσταση εξίσου δύσκολη, στην οποία βυθίζεται ο άνθρωπος. Αισθάνεται μάλιστα τότε και μια απόλαυση. Έχει στήσει τον εαυτό του ψηλά, στο βάθρο των ηρώων της ζωής και απολαμβάνει.

Πνευματικό σκοτάδι επικρατεί τότε. Και καλύπτει τα πάντα. Μεταξύ άλλων, παρατηρείται και η τάση ν' αλλοιώνει την εικόνα όλων των πνευματικών θεμάτων.

Κατόρθωμα του ανθρώπου λοιπόν η πνευματική ζωή; Η είσοδός μας στην παγίδα τούτη επέρχεται ανεπαίσθητα.

Αλλοιώνεται τότε και η κρίση του ανθρώπου. Και μπορεί να βλέπει το κακό και να το υπολογίζει... καλό.

Υπάρχει μάλιστα και η περίπτωση να αισθάνεται ότι πετά στα ύψη της πνευματικότητας. Σε βαθμό μεγαλύτερο από τους άλλους. Σε επίπεδο αγίου ίσως.

Παγίδα λοιπόν και πλάνη πηγαίνουν μαζί. Θύμα; Ο άνθρωπος.

Πως συνέρχεται; Πολύ δύσκολα.

Το οικοδόμημα τούτο, χτισμένο στην άμμο, με το παραμικρό κύμα διαλύεται τελείως.

Είναι και κάτι άλλο όμως.

Όταν έχουμε ένα πρόβλημα, ζητούμε τη βοήθεια των γιατρών. Του Χριστού. Της Εκκλησίας.

Μετά το πέραςμα κάποιου χρόνου, που μπορεί να περνά χωρίς άμεση ανταπόκριση, απογοητευόμαστε. Αντιδρούμε. Αρχίζουν τα «γιατί;» να μας βασανίζουν. Διαμαρτυρόμαστε. Παραπονούμαστε διαρκώς τότε. Παίρνουμε κάποιες αποφάσεις προβληματικές. Διακόπτουμε σχέσεις με όλους. Αφού δεν μας λαμβάνουν υπόψη. Τους περιφρονούμε λοιπόν.

Το ερώτημα είναι : Ποιος ζημιώνει τότε; Εμείς ασφαλώς.

Η αίτησή μας μπορεί να μην ήταν σωστή.

Ίσως η ώρα της να ήταν λανθασμένη.

Κάποτε ευθύνεται και ο τρόπος μας.

Μιλούμε τελικά για μια ιδιάζουσα μορφή ευαισθησίας. Των άκρων.

Ότι είναι λανθασμένη αυτή η τακτική, είναι ολοφάνερο. Γι' αυτό και χρειάζεται νέα εξέταση των συνθηκών. Και η κατάλληλη αναπροσαρμογή. Χωρίς όποια βιασύνη.

Οι παγίδες είναι κοντά. Και караδοκούν.

Θα αυτοκαταστραφούμε λοιπόν;

+ ο π. Γ.